

Del parlar i altres coses

En la Revista «RONSANA - 48», llegint un escrit, ha reviscut en la meua ment una cosa tan normal dintre el món del treball com és l'exabrupte. Més endavant aclariré la paraula normal, ja que el primer és posar els punts sobre les is.

Oh pobres pares!; ells són culpables de tot, com si pares no fóssim quasi tots.

La Sra. Travesa, en escriure aquest article, plateja un problema greu.

En el món del treball la paraula ordinària és molt usada. L'exabrupte forma part d'un moment en què les coses no van bé. Que això és desagradable sentir-ho?, d'acord. Ningú no se'n vanagloria i el mateix que la profereix se n'avergonyeix després d'haver-la dit. Quan entre els treballadors un d'ells usa un parlar groller se li diu: —Com es coneix que has anat a escoles barates!

Mentre hi hagi discriminació en l'ensenyança, mentre l'educació i instrucció depengui de la butxaca dels «papàs», hi haurà ignorància en les seves conseqüències.

Hem llegit que en la culta Grècia els ciutadans rivalitzaven en parlar bé.

És molt agradable sentir parlar quan la persona converteix la paraula en música. Avui són moltes les persones que saben parlar, però és un do d'elles, puix no existeixen llocs per exercitar l'idioma.

De concursos se'n fan molts, però són educatius tots ells?

En la meua edat escolar posseïem un llibre amb el pompós nom d'URBANIDAD, de fet mai no formà part de l'ensenyança però el noi podia llegir-lo i fer-se una idea de com s'havia de desenvolupar en societat. Avui dia, d'educació cívica res, es dóna per suposat que l'infant neix educat o en el seu defecte els pares en tenen la culpa per allò de la llei d'herència. És clar que pot ésser així. Quan un pare treballa 10 hores diàries i en perd dues en desplaçaments, cansat i esgotat per la feina, ¿quant temps li resta per adquirir cultura si en estat rudimentari la posseïx?, a més, coincidiran les seves hores lliures amb les dels seus fills que treballen o estudien?, i la mare, no té prou feina en portar la casa al dia, on la vida actual s'ha

complicat degut al seu ritme i lluita per a no quedar marginat.

Del que els noiets en saben treure ensenyança és de les paraules que remarca la Sra. Travesa quan escriu: «de la mateixa manera que saben refrenar-se i moderar les paraules davant de certes persones». Dic jo: ells, com els adults, dominen l'hipocresia, per això que no es comporten de la mateixa manera quan estan entre ells, que davant el professor, que davant els pares. L'educació és un hàbit i és deure de tots vetllar per ella. Si un noieta diu un exabrupte, nosaltres de la millor manera que ens poguem expressar, inclús amb amor, li direm que no digui això, puix és lleig i embruta la boca. Aquest noieta si no l'avergonyim ens escoltarà i ens ho agrairà.

No tota la falta d'educació està en el parlar. Hi han altres facetes que donen la mesura del civisme popular, per exemple: llançar una cigarreta mig consumida a l'escala o a qualsevol lloc menys a casa pròpia, puix la mestressa posa el crit al cel. Llançar papers a la via pública com qui res no fa. Netejar el cotxe en el carrer i abandonar el drap brut allí mateix; escombrar i no recollir les escombraries i, deixem-ho córrer puix la llista fóra inacabable. Tot això a nivell individual sembla de poca importància però multiplicat per una quantitat dóna el resultat de: porqueria. Si poguéssim vèncer aquesta indiferència característica de la moderna societat, i les persones fóssim conscients del que significa polidesa, quantes hores de treball estalviaríem!

L'autoritat, tímidament, per medi de propaganda insinua com cal comportar-se però és demanar peres a l'om. Sols per mitjà de la sanció aprèn la gent i és ben lamentable que domini l'eslogan: «Jo vagi bé i els altres que s'apanyin».

No està de més que recordem aquell conte en què explicava que un vaixell naufragà i tothom buscava la salvació pel seu compte. Entre els passatgers hi havia una cotorra que s'enfilà al cim del pal major. Des d'allí contemplava com els passatgers desesperats es mataven entre ells per a salvar-se. El vaixell s'anava enfonsant i la gent ofegant-se.

La cotorra olímpicament deia: «a fastiguejar-se toquen», però des de la seva posició no va preveure que la mar no respecta privilegis i també se la va engollir.

Mini-surc

F a r m à c i a

Salvador Galceran

Centre d'Específics

Elaboració de Fórmules Magistrals

Ortopèdia

Perfumeria